

РЕШЕНИЕ

№ 23089

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12955** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от АПК.

Образувано е по жалба от М. И. А., гражданин на С. Арабска Република, [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, чрез адвокат К. Б. Д., срещу Заповед № 513з – 1766 от 15.02.2024 г. на Началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която е отказано събиране на членовете на семейството му, а именно: със съпругата му Р. А., [дата на раждане] , и детето им S. I., [дата на раждане]

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен. Жалбоподателят счита, че в текста на индивидуалния административен акт няма достатъчно ясни, конкретни и подробни мотиви, от които да стане ясно защо е постановен отказът, поради което моли съда да го отмени.

Редовно призован, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Д., респ. от адв. К.. Поддържа жалбата и моли за отмяна на постановения отказ. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. М. Г., в писмени бележки моли да бъде оставена без уважение жалбата, съответно да бъде постановено решение, с което да се остави в сила оспорената заповед. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

В изпълнение на указанията на ВАС за цялото съдебно производство пред АССГ е назначена и участва като преводач от и на арабски език Е. М..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема

за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадени заявления рег. № 300009/11.01.2024 г. и заявление рег. № 300010/11.01.2024 г. от М. И. А., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН], гражданин на С. Арабска Република, с карта на бежанец №[ЕИК], валидна до 11.12.2028 г. до директора на дирекция „Миграция“ за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

Безспорно е установено, че чужденецът кандидатства за събиране на територията на Република България със съпругата му R. A., [дата на раждане], гражданка на С. и детето им S. I., [дата на раждане], гражданин на С..

Към заявленията чужденецът е приложил всички изискуеми документи съгласно чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ.

В изпълнение на чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ, административната преписка е изпратена за съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“, като ѝ е изпратено писмо № 513000-3500 от 15.01.2024 г. до дирекция „К. отношения“ МВнР с искане за становище по подадените заявления. С писмо, вх. № 513000-4098 от 17.01.2024 г. по описа на СДВР, Д.- МВнР е уведомило, че не възразява заявленията за събиране на семейство на територията на Република България подадени от М. И. А. да бъдат удовлетворени.

В хода на административното производство, съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ в отдел „Миграция“ на 02.02.2024 г. е получено писмо с рег. № RB 202001-001-03-М-6-314 от 26.01.2024 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което е дадено отрицателно становище по подадените заявления за събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

На 15.02.2024 г. е издадено становище рег. № 513р-17468 (л. 14) до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по подадените заявления рег. № 300009/11.01.2024 г. и заявление рег. № 300010/11.01.2024 г. от М. И. А. за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

На 15.02.2024 г. от ответника е издаден оспореният по делото отказ рег. № 513з-1766, по подадени заявление рег. № 300009/11.01.2024 г., № 300010/11.01.2024 г. на основание на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

От съобщение рег. № 513000 9592 от 06.02.2024 г. се установява, че чужденецът е уведомен лично за постановения отказ на 07.02.2024 г.

В хода на съдебното производство по делото с определение съдът, на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“ в 14 дневен срок от съобщаване и връчване на определението, да представи по делото писменото становище, с рег. № RB 202001-001-03-М-6-314 от 26.01.2024 г. по чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ, с което от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“-СДВР за съгласуване заявления на М. И. А. (М. I. A.), гражданин на С., с № 300009/11.01.2024 г. и № 30010/11.01.2024 г. за събиране на семейство, на основание чл. 12 от ППЗЧРБ. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация е представено от ДАНС и е приложено по делото в класифициран том.

Жалбоподателят М. И. А. е представил по делото писмени доказателства по опис, приети като доказателства по делото без оспорване.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е чрез административния орган, издал оспорения

акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Делото е върнато от ВАС за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ Заповед рег. № 513з-1766/15.02.2024 г. е издаден от компетентен орган – от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, съгласно Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на директора на дирекция „Миграция“. Съгласно т. 1 от тази заповед, държавният служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР, е оправомощен да издава или отказва разрешения за продължително пребиваване.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 22, чл. 24е, ал. 1, чл. 33г, ал. 4, чл. 33о, ал. 1 и 2 и чл. 33р, ал. 1 от ЗЧРБ с цел събиране на семейството чужденецът с разрешено пребиваване не по-малко от една година на територията на Република България подава в дирекция "Миграция" или ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага: 1) копие на редовен паспорт или заместващ го документ на члена на семейството със срок на валидност не по-малко от 6 месеца считано от датата на подаване на заявлението със страниците на снимката и личните данни; 2) доказателства за осигурено жилище; 3) доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за членовете на семейството, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България; 4) свидетелство за съдимост на члена на семейството, издадено към датата на подаване на документите от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението; 5) удостоверение за брак или удостоверение за раждане; 6) документи относно обстоятелствата за издръжка на членовете на семейството и необходимостта от полагане на лични грижи поради здравословни причини в случаите по чл. 2, ал. 4 ЗЧРБ.

Всички тези изисквания, свързани с подаването на заявленията от страна на жалбоподателя, са спазени. Това е установено от административния орган. В мотивите на оспорената заповед е посочено, че към заявленията М. И. А. е приложил всички изискуеми документи, съгласно чл. 12, ал. 1 от ППЗЧРБ.

Трябва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е отменена (отм. - ДВ, бр. 52 от 2025 г.). Но съдържанието на отменената разпоредба, с редакции, които не засягат смисъла ѝ, е пренесено в чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ чрез изменение (изм. - ДВ, бр. 52 от 2025 г.) Тоест и към момента разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, с предоставено убежище или международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Оспорената заповед не е мотивирана от фактическа страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В заповедта като мотив от правна страна е посочена разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ: „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.“), както и разпоредбата, с която е във връзка - чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ („Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“).

Освен изчерпателното изброяване на числата на приложимите към конкретния случай разпоредби от ЗЧРБ, както и буквалното възпроизвеждане на текстовото им съдържание, административният орган не е изложил собствени мотиви. Липсват мотиви защо се приема, че са установени конкретни факти, които да бъдат подведени под хипотезата на разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Казано по друг начин, органът не е посочил защо приема, че М. И. А. с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Административният орган дължи собствена преценка на тези обстоятелства. Недопустимо е да се възприема становището на ДАНС, отрицателно по своя характер, без дори административният орган да се е запознал с пълното му съдържание. Изисканата от АССГ информация от ДАНС не е била налична в административната преписка. С нея на практика участниците в съдебния процес – съд, жалбоподател и ответник – са се запознали за пръв път в хода на съдебното производство. Административният орган не е достигнал до крайния си извод по информиран и съответно обоснован начин. Органът се е позовал, както сам е посочил, на задължителния и обвързващ характер на становището на ДАНС. Началникът на отдел „Миграция“ при СДВР не е изяснил изцяло и лично обстоятелствата обосноваващи издаването на оспорената заповед, което е пречка за правилното приложение на материалния закон. Принципът на непосредственост изисква административният орган лично да се запознае с всички данни за лицето, които са мотивирали ДАНС да издаде негативно становище. Изцяло в правомощията на административния орган е служебно събиране на доказателства и тяхната преценка, съгласно чл. 35, и чл. 36 от АПК. Съгласно чл. 10, ал. 1 от АПК, административният орган осъществява производството самостоятелно, а не приема становище на специализиран орган безкритично.

Фактическите и правни основания (мотивите) за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При издаването на административен акт – в определени хипотези, в които попада и настоящият случай - авторът на акта не излага мотиви или излага такива, но те са непълни, неясни, нелогични, противоречиви или се свеждат до преразказ на съдържанието на правни разпоредби, което практически се явява липса на мотиви.

Мотивите са конкретните фактически и правни съображения на административния орган за упражненото от него властническо правомощие, респективно за издаването на административния акт, от който са част. Мотивите обосновават волеизявлението на органа от фактическа и правна страна. Излагането на мотиви принципно съставлява посочване на основанията, от които органът черпи упражненото от него властническо правомощие.

По правило, съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение. След като мотивите са задължителен реквизит на административния акт, те също трябва да бъдат изложени писмено.

Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви.

Административният акт трябва да бъде мотивиран независимо от това дали издателят му е едноличен или колективен орган и дали гласуването е явно или тайно (вж. Тълкувателно решение № 1 от 18.04.2006 г. по т. д. № 1 / 2006 г. на ОСС, Втора колегия на ВАС). Административният акт трябва да бъде мотивиран, и то не само в хипотезата на оперативна самостоятелност, но и когато се издава при условията на обвързана компетентност. (вж. т. 7 от Постановление № 4 от 22.09.1976 г. по гр. д. № 3/76 г. на Пленума на Върховния съд) и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по д. № ТР - 4/2002 г. на Общото събрание на съдиите (ОСС) от Върховния административен съд (ВАС).

Липсата на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Този извод следва от систематичното място на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, с която се установява задължението за мотивиране на акта. Изискването за писмена форма на акта предполага изискването за реквизити и такъв именно задължителен реквизит са фактическите и правни основания за издаването му. Ако липсват мотиви на акта, той ще бъде оспорен, респективно отменен на основание чл. 146, т. 2 от АПК - неспазване на установената форма, а не на основание чл. 146, т. 3 от АПК - съществено нарушение на административнопроизводствени правила.

Категорично, както в правната доктрина, така и в съдебната практика, е прието, че липсата на мотивите е порок, който води до незаконосъобразност (недействителност, в частност унищожаемост) на акта и до отмяната му, когато същият бъде оспорен по административен или по съдебен ред. В Постановление № 4 от 22.09.1976 г. по гр. д. № 3/76 г. на Пленума на Върховния съд е прието, че „мотивирането на акта улеснява контрола, който се упражнява над акта при обжалването му по административен или съдебен ред, поради което самото то представлява изискване за законосъобразност“. В Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е прието, че изискването за мотивиране на административния акт е гаранция, която се проявява в две насоки, а именно: „С излагането на мотивите се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или е отказал да издаде искания административен акт. Това подпомага страните в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата им срещу такива актове. От друга страна пък, наличието на мотиви улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред по-горния административен орган и пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения, разкрива и възможности за контрол над случаите, в които въпросът е решен по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на предоставената на административния орган оперативна самостоятелност.“ Посоченото означава, че мотивите като реквизит на административния акт, имат важно значение както за страните, така и за ръководещия производството орган.

Възможността на страната да се запознае с мотивите на акта е съществен елемент от правото ѝ на защита. Узнаването на съображенията за издаването на акта гарантира в необходимата степен правото на защита на страните. За да се гарантира правото на защита на лицата, чиито права и законни интереси актът засяга, е важно първо мотивите да бъдат изложени своевременно и второ винаги да бъдат довеждани до знанието на тези лица.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Във връзка с това в Решение № 4736 от 01.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4305 / 2018 г. е прието, че „с оглед на тази процесуална норма не може да се приеме, че в хода на съдебното оспорване, с допустими доказателствени средства, може да се санира пропускът на административния орган да изложи фактическите основания за издаване на оспорения акт.“

В конкретния случай в самата оспорена Заповед № 513з – 1766 от 15.02.2024 г. на Началника на отдел „Миграция“ при СДВР липсват фактически установявания и собствени на органа правни изводи. Действително в хода на съдебното производство е изискана информация от ДАНС. Това обаче не може да замести липсата на мотиви в самата оспорена заповед. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. Във връзка с това основателни са аргументите, изложени в писмената защита, че липсват разпоредби в АПК, ЗЧРБ и Правилника за прилагането му, които да са в насока на това, че органът не е длъжен да

излага мотиви, не е длъжен да събира доказателства, а само трябва да вземе предвид безкритично становището на ДАНС.

Във връзка с изложеното съдът намира за необходимо да посочи и част от мотивите на Решение на СЕС по дело С – 159 / 21. Действително, то се отнася до разпоредби, попадащи в обхвата на ЗУБ, но в него е обоснована принципната теза, че всеки един решаващ административен орган трябва да направи собствена преценка на релевантните факти, включително и тези, свързани с националната сигурност. При липсата на информацията от ДАНС в цялост, няма как решаващият орган да е направил обосновани правни изводи. По този начин самият жалбоподател е бил с нарушено право да участва пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да дава обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновавали негативното становище на ДАНС. След приобщаването на справката от ДАНС е възможно административният орган да установи, че в нея липсват достатъчно данни, за да се приеме, че М. И. А. представлява заплаха за националната сигурност. Или да се приеме, че посоченото в справката не кореспондира със и не се подкрепя от събраните в хода на производството писмени доказателства.

В хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Вече беше посочено, че жалбоподателят е бил с нарушено право да участва пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да дава обяснения във връзка с обстоятелствата, обосновавали негативното становище на ДАНС. За съдържанието на тази справка той е узнал едва в хода на съдебното производство.

Съгласно § 40 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) законът въвежда изискванията на Директива 2003/86. Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., предишна ал. 4 - ДВ, бр. 8 от 2023 г.) след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно § 1., т. 1а от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, по смисъла на този закон, събиране на семейство е влизане и пребиваване в държава членка на членове на семейството на чужденец, пребиваващ законно в тази държава членка, с цел да съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Съдът намира, че съхраняването на единството на семейството и семейните връзки са възможни само в случай, че същите реално съществуват. В конкретния случай в хода на съдебното производство не са установени факти, че семейни връзки между М. И. А., от една страна, и неговата съпруга и син, от друга, не съществуват реално.

Посоченото дотук обуславя извод за основателност на жалбата. Оспорената заповед е незаконосъобразна, на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, и като такава трябва да се отмени. Административната преписка, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, трябва да се върне на административния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на двете заявления административният орган трябва да съобрази доказателствата, които са представени от жалбоподателя и имат за цел разколебаване на становището на ДАНС, с което М. И. А. се е запознал в хода на съдебното производство, а именно: постановление на СРП от дата 17.10.2022 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 1085 / 2022 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР; постановление на СРП от дата 12.02.2025 г. за спиране на наказателно производство; писмо от ГДНП, с което данните на М. са заличени от информационните фондове на ГДНП; Удостоверение за липса на висящи наказателни производства; Копие на виза и печати за излизане.

При новото разглеждане на заявленията на М. И. А. административният орган трябва да обсъди и правото на зачитане на личния и семейния живот (чл. 8 от ЕКПЧ), както и да извърши преценка на случая в контекста на чл. 5, 8 и 9 от Конвенцията за защита правата на детето, по начин, че да не се накърнява висшия интерес на детето. Трябва да се съберат данни и те да се обсъдят по отношение на членовете на семейството на М. И. А.. Това са неговата съпруга - Р. А., [дата на раждане] , и детето им S. I., [дата на раждане] в [населено място], С.. Същото е абсолютно необходимо, доколкото в случая са подадени два броя заявления (поотделно за сина и съпругата на А.) с цел събиране на семейството на територията на Република България. Необходимостта от събиране на данни по отношение на съпругата и детето на жалбоподателя, в подобни случаи, се споделя и от ВАС. Така например в Решение № 34 от 25.06.2025 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. д. № С – 12 / 2025 г. е разгледан подобен случай – съпругата е подала заявление за събиране със своя съпруг. В резултат от проверката на ДАНС е установено, че съпругът, който се намира извън България, с действията си представлява заплаха за националната сигурност. Тоест, обект на контрол от страна на ДАНС е било лицето, което се намира извън България, а не това, което вече е в страната ни.

По отношение на разноските

С оглед изхода на спора и по аргумент от чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващия се дължат разноски. Присъждане на разноски по делото е поискано в хода по същество при първото разглеждане на делото пред АССГ. Искането обхваща адвокатско възнаграждение в минимален размер и държавна такса. Искане за разноски е направено и в касационната жалба. С решението си ВАС е указал на първата инстанция да приложи чл. 226, ал. 3 от АПК. По делото е приложен договор за правна помощ и доказателства за внесена държавна такса в размер на 10 лева. Видно от договора за правна помощ е уговорена сумата от 1000 лева. В полето срок и начин на плащане е посочено: след края на делото. Доказателства, че сумата е реално платена след края на делото не са представени (например протокол за приета работа, за платена сума или други). В Тълкувателно решение № 6 от 2012 г. от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, по тълкувателно дело № 6 от 2012 г. (приложимо субсидиарно и за разноските в административния процес) е прието, че разноските са направените от страните разходи по водене на делото, които съгласно разпоредбата на чл. 71, ал. 1 ГПК са държавни такси и разходи за производството. Разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждение за адвокат. За да се докаже извършеното плащане към адвокат обикновено се представя договор за правна защита и съдействие. С него се доказва плащането, като обичайно то е в брой. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, тълкувателно дело № 6 от 2012 г. В това решение е посочено, че когато възнаграждението е заплатено в брой, това трябва да бъде отразено в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка. В случая доказани са единствено разноските за държавна такса – 10 лева пред АССГ и 70 лева за воденето на делото пред ВАС.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. И. А., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на С. Арабска

Република, Заповед рег. № 513з-1766/15.02.2024 г., с която е постановен отказ от началник на отдел „Миграция“ при СДВР, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

ИЗПРАЩА преписката на Началник отдел „Миграция“ при СДВР за повторно произнасяне при спазване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, като на основание чл. 174 от АПК определя 30 – дневен срок.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“– МВР да заплати на М. И. А., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на С. Арабска Република, разноси по делото (държавни такси) в размер на 80 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.